

lamit. Lássuk, mit tud ez az üveg! Remélem újra megnöveszt, mert szavamra mondom, meguntam már, hogy ilyen kicsi vagyok!

Valóban az történt, még pedig hamarabb, mint ahogy Alisz szerette volna. Alig itta meg félig, ami az üvegben volt, máris érezte, hogy feje a mennyezethez szorúlt. Gyorsan le kellett hajolnia, hogy a nyaka ki ne törjön. Az üveget sietve letette, mondván: — Ez így éppen elég. Remélem, nem növök még

nagyobbra. Már így, ahogy most vagyok, se tudok kimenni az ajtón. Bárcsak ne ittam volna annyit!

De jaj, már késő volt. Csak nőtt, nőtt egyre, úgy hogy le kellett térdelnie a padlóra. Egy pillanat múlva így sem volt már helye, le kellett hát feküdnie. Egyik könyökét az ajtónak feszítette, másik karját feje köré fonta. Csak nőtt, nőtt, mindig nagyobbra, nagyobbra; utolsó menekvésül kénytelen volt

az egyik karját kidugni, bár pedig a kályhacsőhöz pedig nem tudok már dolt. — Ki tudja, mi

Szerencsére a palat és Alisz nem nőtt tovább, így is nagyon kellemes semmi reménye se lehet a szobát, természetesen rózsás kedvében.

— Mennyivel jobboldta szegény Alisz, — gorodott az ember folyékony és nyuszik parancs jöttem volna le Tap ugyan, hogy nagyon ér is tudom, hogy történt csoda. Ha tündérmeséltem, hogy mindez valóban itt vagyok egy tündér Rólam is fognak majd nyára fognak. És ha írok egyet. De jaj, hisz — Majd szomorúan h is annyira, hogy itt ma nőni.

— De ha már m Alisz, — leszek-e akkor mint most vagyok? E dala, hogy sohase le volna sajnos sok rossz dig leckét tanulni, ó nem!

— Bolond vagy gán, — hogy tudnál magadnak is alig van el még a könyveid is